

[Morten Lange.]

økonomiske styring, som vi har haft i de senere år, og som ikke har forhindret det meget stærke inflationspres.

Nu skal man selvfølgelig så ikke komme og sige, at det skyldes udelukkende, at vi her i dette land har haft en usædvanlig slet regering. Det er naturligvis fristende at sige, men vi er klar over, at inflationspresset er af næsten samme størrelse i de fleste af de lande, vi plejer at sammenligne os selv med, som det hedder i folketings sproget. Men derfor er styringsnødvendigheden ikke mindre i dette land, måske endda snarere større, for med den store afhængighed, vi har af udenrigsøkonomi, og i det hele taget med den svage stilling, Danmarks økonomi må have i verdensmålestok: let påvirkelighed af konjunkturer, er det måske netop her, vi i særlig grad må vogte os for inflationsudviklingen, sådan at hvis der sker omslag i de internationale konjunkturer, er vi parat, mere parat end de andre; ellers vil virkningen af et omslag formodentlig være stærkest også her.

Derfor er der grund til at advare mod de tegn, som finansplanen viser, og samtidig må vi huske på, at de tal, som er opført i den, i deres karakter giver et enormt reserverfond for at gøre sagen bedre en anden gang. Hvis vi kan føre en økonomisk politik, som ikke nødvendiggør et kasseoverskud på 6 milliarder kr., ja, så skal vi i al beskedenhed heller ikke kræve de penge op i skat, og det er dog et fremskridt. Det er i virkeligheden et meget alvorligt udtryk for karakteren af styringen.

Det har givet sig nogle meget kraftige virkninger i hele prisstigningsforløbet. Prisstigningerne det sidste år har været i hårdere tempo, end vist nogen kan mindes i nogen anden periode, og det er især bekymrende, at det er fødevarersektoren, der er blevet ramt. Det er et sammentræf af mange virkninger, men først og fremmest naturligvis af vor tilslutning til De europæiske Fællesskaber, som i den forbindelse må bære et hovedansvar. Jeg skal vel vogte mig for at påstå, at det er den eneste årsag, men det er da fuldstændig klart for os alle, at det har sat denne udvikling i gang og sat kraft i den mere end noget andet.

Det er i den grad bekymrende, at de prisstigninger, vi har, i særlig grad har ramt de

laveste indkomster, ikke mindst igennem den virkning, vi har set på fødevarerestigningerne, og det er nok efterhånden fuldstændig uomgængeligt, at vi i denne samling må finde frem til veje — og jeg tænker her først og fremmest på en omlægning af den merværdiafgift, vi i øjeblikket har — som gør, at fødevarerne kommer ud for en mindre hård belastning end den, som kan måles i dag.

Det er betegnende for en inflationssituation, at det er lønmodtagerne og ikke i ringest grad de fattigste af dem, der betaler det meste af gildet. I det hele taget er det karakteristisk for inflationen, at den er en fordel for de besiddende, og derfor er bekæmpelse af inflationsudviklingen i høj grad et mål for de partier, som støtter sig på arbejderklassen i dette land, og i høj grad et mål for socialistiske partier.

Åbningstalen giver da også forsigtige håb om forbedring. Ind i billedet kommer en skattereform, som vi vel endnu kun kan skimte, men denne kontur, som åbningstalen forsigtigt antyder, skulle jo allerede være nogenlunde klar i morgen, så vi behøver formodentlig ikke i dag at have en større debat om skatten og dens udskrivning. Vi vil få den debat i morgen, og jeg skal derfor blot nøjes med at sige, at en skattereform er i højeste grad en påtrængende ting.

Men det er jo ikke det eneste. Der er også andre punkter, som er på vej. Nogle af dem hænger sammen med skatteordningen og har i det hele taget det afgørende sigte, jeg mener først og fremmest skal understreges, nemlig målestokken for vor økonomiske politiks succes: virker den imod inflationen?

I forbindelse med skattelovene har vi jo nu fået adviseret en afskaffelse af rentefradragene, og det er en vigtig ting. Jeg forstår godt hr. Niels Helveg Petersens veklager om, at det er svært. Ja men det er da meget muligt, det er svært. Jeg tror ikke, der er nogen partier i dette folketing, der har sagt, at det at ordne om på dette fradrag er en nem sag. Men det er nødvendigt, og så må vi jo finde veje, og en af de veje, som tilbyder sig, og som vil støtte det, var netop en af de veje, hr. Niels Helveg Petersen var så venlig at efterlyse: kontrol med renteindtægter. Det er jo forbløffende, hvordan man i dette land fører en minutløs kontrol med